

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ερμάννου Χαϊβεργ.

(Συνέχεια.)

«Μερτσέδες! Λέγουν ότι μία ασθένεια χειροτερεύει όταν τις δι-
ηνεκώς σκέπτεται περί αυτής, λέγεται δὲ μάλιστα ότι ἡ πολλὴ σκέψις
καὶ ὑποχονδρία δύναται νὰ προκαλέσῃ νόσον, μὴ ὑπάρχουσαν. Καὶ
πιθανὸν νὰ εἶναι ἀληθές, διότι πραγματικῶς όταν προσηλόνωμεν
τὸν νοῦν μας εἰς ἄλλο τι, λησμονοῦμεν καὶ τὸν μεγαλύτερον πόνον.
Μὴ συλλογιζέσαι λοιπὸν πολὺ, ἀπόρριψε τὰς φροντίδας, προσπάθησε
νὰ υπερνικήσῃς τὴν νόσον με τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς σου, διὰ
τῆς πίστεώς σου, καὶ θὰ ἴδῃς ότι θὰ γείνης καλὰ. Θὰ εἶσαι εὐτυχής.»

Ἡ νεάνις εἶχε τὰ βλέμματα μακρὰν προσηλωμένα, ὥσει ἀφ-
ηρημένη, ὥσει εὐρισκομένη ὑπεράνω τοῦ κόσμου τούτου. Ἐφαίνετο
οὐδὲν ἀκροώμενη, οὐδεμίαν αἰσθῆσιν ἔχουσα τῶν ἐπιγείων πραγ-
μάτων. Ἀλλ' ὅτε ὁ Καῖϋ ἔπαυσε τὴν ὁμιλίαν τοῦ, ἡ κόρη κατ-
ένευσε καὶ εἶπε: «Ἐχεις δίκαιον, Καῖϋ! Ἡ ἰσχυρὰ θέλησις καὶ ἡ
ἀκράδαντος πίστις ἔχουσι μεγάλην δύναμιν. Ἀλλ' εἰπές τι περὶ
εὐτυχίας. Καὶ ἂν ἀνακτήσῃς τὴν ὑγίαν μου, οὐδέποτε ὁμῶς θὰ εἶμαι
εὐτυχής — οὐδέποτε!»

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερεν ἡ κόρη μετ' ἀπειροῦ βαρυθυμίας
καὶ μελαγχολίας.

«Πρέπει ν' ἀπολαύωμεν τὸ παρὸν, μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων περὶ
τοῦ μέλλοντος,» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν μυχιάν
αὐτῆς σκέψιν. «Τὸ μέλλον ἐγκρύπτει πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπο-
πτεύομεν, ἴσως δὲ καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων μας. Ἐλπίζε
καὶ πίστευε, Μερτσέδες!» — Ἐπηκολούθησε σιγῇ.

«Θὰ δοκιμίσω νὰ ἐκτελέσω τὴν συμβουλὴν σου,» ἀπήντησε
μετὰ ταῦτα ἡ Μερτσέδες μετὰ γλυκεῖαν φωνήν, καὶ τὰ ὁμμάτια τῆς
ἀπῆστροψαν λαμπρὴν τινὰ ἐλπίδος καὶ πίστεως. «Συγχώρησε καὶ
λησμονήσῃς πᾶν ὅτι ἐπρόφερε τὸ στόμα μου. Σήμερον πάλιν με εἶχε
καταλάβῃ μεγάλη μελαγχολία — μέχρι θανάτου.»

«Δὲν εἶμεθα μαζὴ καὶ ἐνωμένοι;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ, λαβὼν
τὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ βαδίζων μετ' αὐτῆς εἰς τὰ πρόσω. «Αὐτὸ
δὲν εἶνε εὐτυχία; ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία μας;»

«Ναί, ναί, Καῖϋ!» ἐψιθύρισε ἡ κόρη καὶ ῥόδινα χρώματα
ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Οἱ λόγοι σου εἶνε βάλαμον εἰς
τὴν καρδίαν μου καὶ μουσικὴ εἰς τὰ ὦτά μου. Καὶ ἐγὼ ἤμην ἀ-
χάριστος πρὸς τὴν τύχην καὶ πρὸς τὸν κόσμον! Ἡ εὐτυχία μου εἶνε
μεγίστη διότι ἀπολαύω τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας τοῦ εὐγενεστάτου,
τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς τῆς ὑψηλότητος. — Ἰδέ, ἰδέ, πόσον φραῖα! πόσον
θαυμασιῶς φραῖα εἶνε ἡ φύσις!» προσέθηκε διακόπτουσα αὐτὴ ἐαυτήν,
ὅτε ἔφθασαν εἰς ἀτραπὸν τινὰ τοῦ δάσους καὶ ὁ Καῖϋ ἀκουσίως ἐστα-
μάτησε τὰ βήματά του.

Ἐρημὸς τις, μετὰ χλόην κεκαλυμμένος, μετὰ πυκνὰ συμπλέγματα
δένδρων ἐκατέρωθεν περιβαλλόμενος δρόμος ἔκειτο ἐνώπιόν των.
Πράσινον, ἐρυθρὸν, φαιὸν καὶ κίτρινον χρῶμα ἐποικίλλον τὴν φύσιν
μετὰ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις, καὶ ὁ φθινοπωρινὸς ἥλιος κατηγάγετο
τὰ πάντα. Ἀλλ' ἔτι φραιότεροι ἐφαίνοντο οἱ φυσικοὶ τάπητες τοῦ
ἐδάφους, οἵτινες ἐξετείνοντο πανταχοῦ ἐν ὅλῃ τῇ θαυμαστῇ ποικιλίᾳ
τῶν χρωμάτων των.

Ὅτε ὁ Καῖϋ καὶ ἡ Μερτσέδες ἔφθασαν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀτρα-
ποῦ ἐντὸς τοῦ δάσους, δύο ἑλαιοὶ διέβησαν ταχύτατα ἐνώπιόν των
με προτεταμένους τοὺς προσόχους πόδας, καὶ ἡ Μερτσέδες ἐκπλαγεῖσα
ἐστάθη καὶ παρετήρει αὐτὰς περιέργως ὡς παιδίον, μέχρις οὗ ἠφα-
νίσθησαν. Παρὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς ἀτραποῦ ἠγέρθη αἰφνης στίφος
κορωνῶν, αἵτινες ἐκάδισαν ἐπὶ τῶν γυμνῶν κλάδων ἀφύλλου
τινὸς δένδρου καὶ διετάρραξαν τὸν ἀέρα μετὰ τὰς ἀσχήμους κραυγὰς
των.

Ἡ Μερτσέδες συνεταράχθη κακὰ προοιωνιζομένη, ὁ δὲ Καῖϋ
ἐνόησε τὸ αἶτιον τῆς ταραχῆς αὐτῆς:

«Ἐλα, Μερτσέδες,» τῇ εἶπε «αἶμα ἔκει πέρα εἰς τὸ λειβάδι ὅπου
φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον φῶς ἡλίου πρέπει σήμερον νὰ θερμάνῃ καὶ
τὰς καρδίας μας.»

Ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίης ἀνεκινήθησαν αὖθις
τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα πάθη τῶν προτέρων ἐτῶν, ἡ ζηλοτυπία καὶ τὸ
μῖσος. Ἐβλεπε προφανῶς ότι ἡ Μερτσέδες καὶ ἡ Καρμελίτα ἦσαν τὰ
μόνα ὄντα, περὶ ὧν ὁ Καῖϋ διηνεκῶς ἐσκέπτετο. Ἐν δοῦν αὐτὰ αἱ δύο

δὲν ἐτάρασσον τοὺς κύκλους τῆς, ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία κατάρθωνε
νὰ φαίνεται ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος, ἀλλὰ τῶρα κατ' ἐκάστην ἐ-
βδομάδα, ἐνίοτε δὲ κατ' ἐκάστην ἡμέραν παρουσιάζετο ἀφόρμη ἐξ-
εγέρσεως τῶν παθῶν τῆς.

Ὅσάκις ἤρχοντο ἐπισκέψεις, οἱ ξένοι παρετήρουν μὲν καὶ τὰ
τέκνα τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίης, ἀλλὰ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν
διαρκῶς προσηλωμένοι μετ' ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ ἐπὶ τὴν Καρμε-
λίταν. Ἐπὶ τὴν φραιότητά τῆς, τὴν εὐφυίαν τῆς, τοὺς θελ-
κτικούς τῆς τρόπους.

Καὶ ὁ Καῖϋ οὐδαμῶς ἀπέκρυπτε τὴν μεγάλην καὶ ἐξαιρετικὴν
ἀγάπην ἣν εἶχε πρὸς τὴν θυγατέρα του ταύτην. Ἐν ταῖς συνανα-
στροφαῖς ἡ Καρμελίτα παρεκαλεῖτο νὰ παίξῃ ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου
καὶ νὰ ᾄδῃ μετὰ τὴν φραῖαν καὶ ἐκφραστικὴν φωνήν τῆς. Τοὺς στί-
χους, τοὺς ὁποίους ἡ Καρμελίτα συνέδετεν ἐνίοτε εἰς τινὰς περι-
στάσεις, ὁ Καῖϋ τοὺς ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ξένους, ὅτε δὲ ἤκουσε
καὶ μικρὰν τινὰ μελωδίαν ὑπ' αὐτῆς συντεθεῖσαν, διήγειρε διὰ τῶν
υπερβολικῶν ἐκφράσεων τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ οὐ μόνον τὴν παιδικὴν
ματαιοδοξίαν τῆς Καρμελίας ἀλλὰ καὶ μικρὰν τινὰ χλεύην ἐκ μέ-
ρους τῶν περισταμένων. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων τῆς ἡ,
γόρασε δι' αὐτὴν πᾶν ὅ, τι εἶχεν ἐπιθυμήσῃ, μεταξὺ ἄλλων καὶ ἑνὰ
φραιότατον ἵππον, ὅστις ἐκίνησε τὸν φθόνον τῶν ἄλλων μικρῶν
ἀδελφῶν. Ὅπως πρότερον ὁ Καῖϋ ἐδίδαξε τὴν Καρμελίταν νὰ δι-
ευθύνῃ τοὺς ἵππους, οὕτω καὶ τῶρα μετ' ὑπομονῆς ἐδίδασκεν αὐτὴν
ἐν τῇ ἱππαστικῇ. Ὅσάκις τὸν χειμῶνα ἦτο φραῖος καιρὸς, ὁ Καῖϋ
καὶ ὁ Βόμστωρφ μετὰ τῆς Καρμελίας ἐξήρχοντο ἐφιπποὶ εἰς τὸν
περίπατον, ἡ δὲ Κλεμεντίνη ἔμενεν ὀπίσω καὶ παρετήρει αὐτοὺς μετ'
αἰσθημάτων ἀναμίκτων. Τὰ τέκνα τῆς, ὁ μικρὸς Καῖϋ καὶ ἡ μικρὰ
Ἰουλία, εἶχον ἀξήθη καὶ ἐνδυναμωθῇ ἐντὸς τῶν τελευταίων τεσ-
σάρων ἐτῶν καὶ τὰ πρόσωπά των ἐδείκνυνον πραγματικῶς τὰ χαρακ-
τηριστικὰ τῆς εὐγενείας, ἀλλὰ δὲν εἶχον τι τὸ ἐκτάκτως ἑλκυστικόν
καὶ δὲν ἐφανεροῦτο εἰσὲν ἐν αὐτοῖς οὔτε ἰχνὸς τι τῆς ἰδιορρυθμοῦ
καλλονῆς τῆς μητρὸς οὔτε τῆς φυσικῆς εὐγενείας τοῦ πατρὸς.

Ὅταν ἡ Καρμελίτα ἦτο πλησίον των ἐφαίνετο μεταξὺ αὐτῶν
ὡς ἐντελὺς ξένη. Τὸ φραῖον σώμα τῆς, τὸ χρῶμα καὶ τὰ λεπτὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἄνευ συναισθήσεως χάρις
καὶ κομψότης τῶν κινήσεών τῆς, παρίστανον αὐτὴν ὡς βασιλοπούλαν
μεταξὺ κοινῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ.

Καὶ ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία συνέκρινε καὶ παρέβαλλε κατ' ἐ-
κάστην ἡμέραν τὰ ἰδιά τῆς τέκνα πρὸς τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο πλάσμα
καὶ ὁλονὲν σφοδρότερος ἐγίνετο ὁ φθόνος τῆς.

Πρωτὰν τινὰ διέβη παρὰ τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἔμενον τὰ παιδιά,
ὀλίγον τι μετὰ τὴν ἄραν τοῦ μαθήματος, καὶ ἤκουσε δυνατὰς φωνάς.
Ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ εἶδε τὴν Καρμελίταν μετὰ σπινθηροβολοῦντας
ἐξ ὀργῆς ὀφθαλμοῦς ἱσταμένην ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἑλ-
κουσαν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος.

«Τί τρέχει;» ἐφώναξεν ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς καὶ ὥρμησε πρὸς
τοὺς ἐρίζοντας. Ἡ Καρμελίτα ὀπισθοχώρησε.

«Μ' ἐχτόπησε μετὰ τὸ καμουτσί στὸ πρόσωπό — χωρὶς νὰ τοῦ
κάμω τίποτε,» εἶπεν ἡ Καρμελίτα.

«Καὶ σύ, τί ἔκαμες;»

«Τὸν ἐμπόδισα νὰ με χτυπήσῃ πλέον.»

«Ἐπρεπε νὰ ντρέπεσαι, τόσο μεγάλο κορίτσι, νὰ πιάνεσαι στὰ
χέρια μ' αὐτὸ τὸ παιδί!»

Τὸ πρόσωπον τῆς Καρμελίας προσέλαβεν ἐκφρασίαν τινὰ
υπερηφάνου δυστροπίας.

«Τί σιωπᾷ;» ἐφώναξεν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία ἀπειλητικῶς, ἔτι
μᾶλλον ὀργισθεῖσα ἐκ τῆς ὑπερηφάνου στάσεως τοῦ κορασίου. Ἀλλ'
ἡ Καρμελίτα οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἔδωκε.

Τότε ἡ γυνὴ συνέλαβε τὸν βραχίονα τοῦ κορασίου καὶ συνέ-
σφιγγεν αὐτὸν τόσο δυνατὰ, ὥστε ἡ Καρμελίτα ἐξέβαλε δυνατὴν
κραυγὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἀλλὰ καὶ
ἐκφρασίς ὀργῆς καὶ πείσματος παρεμόρφωσε συγχρόνως τὸ ἄλλως
φραῖον πρόσωπόν τῆς.

«Σοὺ ἀπαγορεύω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐγγίξῃς πλέον τὰ ἀδελφία σου.

ἼΣΠΑΝΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ.

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Luis Ximenez.

ἄλλως δὲ σὲ τιμωρήσω σκληρότατα!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία.

«Μὲ ἐχύπησε πρῶτος!» ἀπήντησεν ἡ Καρμελίτα μὲ σταθερὸν καὶ ἀτρόμητον ὄψος. «Καὶ ἐγὼ τὸν ἐμπόδισα νὰ μὲ χτυπήσῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μὲ δέρνῃ;»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία πρεπήρησε τὰ τέκνα της. Ἡ μικρὰ Ἰουλία ἴστατο παρὰ τὸ παράθυρον μὲ ἑκφρασίαν ἐντελοῦς ἀδιαφορίας καὶ ἀναισθησίας, ὃ δὲ μικρὸς Καίῳ ἴστατο φργισμένος καὶ προκλητικὸς καὶ ἐφαινετο ἐπικαλούμενος τὴν περαιτέρω ὑπεράσπισιν τῆς μητρὸς του. «Ὀλὴ τοῦ ἡ στάσις καὶ ἡ ἑκφρασίς τοῦ προσώπου του παρίστα αὐτὸν ὡς κακοαναδρεμμένον παιδίον τοῦ δρόμου.

Μετὰ ταῦτα ἡ Καρμελίτα ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀδελφόν της φιλορρόνως καὶ προσεπάθησε διὰ καλῶν λόγων νὰ τὸν πείσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τιμῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ διαλλαχθῇ πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ ἀνάγων παιδίον ἀπόβηκεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἐλάκτισεν αὐτήν. Ἡ ἀνάγωγος αὕτη συμπεριφορὰ διήγειρεν εἰς τὴν Καρμελίταν τοσαύτην ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν, ὥστε λησμονήσασα τὰ πρὸ μικροῦ συμβάντα εἰς αὐτὴν τὴν παρουσίαν τῆς μητρικῆς της ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ μὲ ἰσχυρὰν ᾤθησιν ἐξήπλωσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τώρα πλεον ἤρχισε τὸ παιδίον νὰ φωνάζῃ ὡς χοῖρος ἀγόμενος εἰς σφαγὴν. Ἀλλ' ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ᾤρησεν ἤδη ὡς πάντηρ ἐπὶ τὴν Καρμελίταν καὶ ἤρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν μακρὰν κόμην.

«Παληοκόριτο! κακὸ ἀγγεῖο!» ἐφώναζε καὶ τὴν ἐτίναξε μὲ σφοδρότατας κινήσεις. Ἀλλ' ἡ Καρμελίτα ἀπέσπασεν αὐτὴν βιαίως ἐκ τῶν χειρῶν τῆς μητρικῆς, καὶ κροτοῦσα διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἐδαφος, ἐφώναζεν ἀσθμαίνουσα μετὰ λυσσώδους ὀργῆς:

Δὲν εἰμαι ζῶον, δὲν εἰμαι ζῶον διὰ νὰ μὲ δέρνεις, καὶ ἂν μὲ ξαναεγγύξῃς δὲ ὑπερασπισθῶ!»

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἤστραπτε πῦρ· τὸ πάθος της δὲν εἶχεν ὅρια καὶ δὲ συνέπτετο ἐξ ἁπαντὸς δεινὸς ἁγῶν μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, ἂν μὴ ἀνοίγετο τὴν στιγμήν ταύτην ἡ θύρα καὶ παρουσιάζετο ἡ Καρλόττα.

Καὶ πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν μικρῶν παιδιῶν — καὶ ὅλα ταῦτα ἐγένοντο διὰ τῶν χειρῶν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις εἶχεν ἰδίᾳ τέκνα καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὅλας τὰς κινήσεις τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ τὸ χειρίστον ἦτο ὅτι τὴν σκηνὴν ταύτην οὔτε ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἀνδρα της οὔτε ἡ θυγάτηρ εἰς τὸν πατέρα της ἀνεκοίνωσε.

Καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχε δικαστὴς ὅστις νὰ κρίνῃ τὸ νεῶρον ἐκείνο πλάσμα, νὰ τὸ συμβουλευθῇ καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ, νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ ἢ νὰ τὸ νουθετήσῃ, ἐγεννήθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κορασίου σφαλερὸν τι συναίσθημα ὡς πρὸς τὸ δίκαιον ἢ ἀδίκον τῶν πράξεων του. Οὐδὲ εἰς αὐτὴν τὴν Μερτσέδες ἐξεμυστηρεῖτο πλέον ἡ Καρμελίτα τὰ πάντα, πρὸς τὸν ἀδελφόν της ἦτο πάντοτε ὀργίλη καὶ ἀπότομος, πρὸς τὴν μητέρα της δὲ ἐφέρετο ἑκτοτε ὡς πρὸς παντελῶς ξένην.

Ἐπαφελεῖτο πᾶσαν παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν, ὅπως προσφύγῃ εἰς τὴν θείαν της, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡσθάνετο πάντοτε μεγάλην ἀνακούφισιν.

Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν τῆς πρὸς τὴν Καρμελίταν ἀγάπης τοῦ ὁ Βόμστωρφ προσετέθη εἰς τὸ μέρος τοῦ Καίῳ καὶ τῆς Μερτσέδες καὶ ἀπετέλει οὕτως εἰπεῖν ἐν μέλος τοῦ κόμματος, ὅπερ ἐλάμβανε θέσιν κατὰ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην ὁ Βόμστωρφ ἐφέρετο εὐγενῶς, ἀλλὰ τὴν ἀπέφευγεν ὅσον ἡδύνατο περισσότερον. Τοιοῦτοτρόπως μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἐβρέθη πάλιν μεμονωμένη καὶ δὲν ἐτόλμα οὔτε καν πρὸς τὸν Βόμστωρφ νὰ ἐκφράσῃ τὸ μῖσός της, διότι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαρὸς συνέβη περιστατικόν τι, ὅπερ ἐδέσμευσε διὰ στενοτέρων ἔτι δεσμῶν φιλίας τὸν Καίῳ μὲ τὸν ἐξαδελφόν του.

Κατὰ τινα κυριακὴν περὶ τὴν πρωΐαν, ἐν ᾗ ἡ Καρμελίτα μόλις εἶχεν ἐξέλθῃ ἐξ τῆς οἰκίας τοῦ ἐπιστάτου, ἐνθα εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν μικρὰν της φίλην Ἀνναν, ὁ Βόμστωρφ ὅστις ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην διέβαινε τὴν αὐλὴν ὡς μετὰβῇ εἰς τὸν σταῦλον τῶν ἵππων, παρετήρησεν αἰφνης τὸν μέγαν βρεταννικὸν κῦνα τοῦ κόμματος ἔχοντα τὴν οὐρὰν συμμαζεμένην μετὰ τῶν σκελῶν του, τὴν γλῶσσαν μακρὰν πρὸς τὰ κάτω κρεμαμένην, καὶ βαδίζοντα μὲ παραδόξως ἡλλοιωμένον βάδιμα, ὡσεὶ κρῦψατοῦντα, αἰφνης δὲ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ τῆς Καρμελίτας ἐπιταχύναντα τὸ βάδιμά του, μὲ ἀλλοκότους, ἀσυνήθεις κινήσεις. Ὁ κῦν ἐφαινετο προσβληθεὶς ὑπὸ λύσης.

Ὁ Βόμστωρφ ἀκολουθήσας τὰ ὁρδὸν αὐτοῦ ἐναστικτὸν ἔτι δὲ καὶ τὴν πείραν, ἣν εἶχε περὶ τοιοῦτων πραγμάτων, μηδαμῶς φοβή-

θεις περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἀγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ προσφύλῃ τὴν Καρμελίταν, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν καὶ πλησιάσας ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνήν:

«Φύγετε, φύγετε, κόμησα. Ὁ σκύλος φαίνεται λυσσασμένος. Τρέξετε ὅπως σὲ σπῖτι!»

Ἀλλ' ἦτο ἤδη πολὺ ἀργά: Ὁ κῦν ἀπείχε μόνον ὀλίγα βήματα. Λευκὸς καὶ κίτρινος ἀφρὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθήριζον, οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο καὶ ἐπρίοντο, καὶ βραγχώδης ὁλολυγμὸς συνάδευσε μίαν λυσσασμένην ἐπίθεσιν.

Εἰς τὴν στιγμήν ὁ Βόμστωρφ εὐρέθη παρὰ τὸ πλεῦρον τῆς Καρμελίτας, ἐκάλυψεν αὐτήν μὲ τὸ γιγάντιον σῶμά του, ὥσπερ τὴν μάστιγα καὶ κατέφερε χαλαζήδον τὰ κτυπήματά ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κύνος. Οὗτος ὑπὸ τῶν πόνων ἀναχαιτισθεὶς ὑπεχώρησεν, ἀλλ' ἀμέσως πάλιν ᾤρησε κατὰ τῆς Καρμελίτας, ἥτις ὑπὸ τοῦ φόβου ἴστατο ἐκεῖ ὡς ἀπολελιθωμένη.

Καὶ τώρα πάλιν ἡ μάστιξ ἤρχισε νὰ ροιζῇ καὶ τὰ κτυπήματα κατεφέροντο μετὰ μεζονος ἔτι ταχύτητος καὶ ὀρμῆς ἐπὶ τοῦ ζώου, τοῦ ὁποῖου οἱ βραγχώδεις καὶ λυσσαστοὶ ὁλολυγμοὶ ἐπλήρουν τὸν ἄερα. Καὶ εἴτα νέον πῆδημα τοῦ κύνος — ὁ Βόμστωρφ ἐστράφη πλάγιως — καὶ εἴτα νέα πάλιν ἐπίθεσις. Ἀλλὰ τότε ἐν τῇ κρίσιμωτάτῃ σιγῇ τοῦ κινδύνου ὁ Βόμστωρφ μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος καὶ ἐπιδεξιότητος συλλαμβάνει διὰ τῆς σιδηρᾶς χειρὸς του τὸν κῦνα ἐκ τοῦ λαίμου καὶ συνθλίβει τὸν λάρυγγά του μετὰ τοσοῦτον ἀπελπιστικῆς δυνάμεως, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ λυσσώντος ζώου ἐξήλθον ἐκ τῶν κοιλωμάτων των.

Ἐκράτει αὐτὸν μὲ χεῖρα σιδηρὰν καὶ ἐτίνασεν αὐτὸν ὡς μικρὰν γαλῆν. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ζώου ἡ δύναμις ἦτο φοβερά. Ἐκινεῖτο ἀπελπιστικῶς κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, εἰς τὰ ἔμπρως, εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς συμπνιγούσης αὐτὸν χειρὸς. Οἱ ὀπίσθιοι πόδες ἔξενον τὸ ἐδαφος, αἰφνης δὲ — αἰφνης κατέστρεψε τὴν ἰσορροπίαν τοῦ Βόμστωρφ καὶ ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὰ ἔμπρως, μεθ' ὅλην τὴν ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν.

«Φωνάζετε βοήθειαν! βοήθειαν!» εἶπεν ὁ Βόμστωρφ, καὶ «βοήθειαν!» ἐφώναζεν ὁ ἴδιος μὲ δυνατὴν βραγχώδη φωνήν. Ἡ φωνὴ του ἀντήχησε πέραν τῆς αὐλῆς, εἰς τοὺς σταῦλους, εἰς τὰς ἀποθήκας εἰς τὰς οἰκίας, ἀμέσως δὲ προσέδραμον ἄνθρωποι, κάτοικοι τοῦ κτήματος, εἰς τὸ πεδῖον τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ' ἐδίσταζον ὅμως νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὰ θανατηφόρα δῆγματα τοῦ λυσσώντος ζώου.

«Τρέξατε, καλέσατε τὸν κόμητα!» — εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ Βόμστωρφ, ἐνῷ αἱ δυνάμεις του ἠλεῖλουν νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι, — «ἐνα τουφέκι γεμισμένο.»

Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ταύτην ἐνεφανίσθη ὁ Καίῳ.

Διέβη τρέχων τὴν αὐλὴν, ἀλλὰ πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ κινδύνου, ὁ ἐπιστάτης ἐπρόλαβε καὶ διὰ μεγάλης τινὸς μαχαίρας διέτρήθη τὸν λάρυγγα τοῦ λυσσώντος κύνος.

Ρόγχος — καὶ πάλιν ἀφρὸς, ὡς ρεῦμα αἵματος — εἴτα πραγματικὴ αἰμορροία — καὶ ὁ κῦν ἔπεσεν νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀπολυθεὶς ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Βόμστωρφ.

Οὐδεὶς ἐδήχθη οὔτε καν ἐπληγῶδη, ἀλλ' ἡ χεὶρ καὶ ὁ βραχίον τοῦ Βόμστωρφ ἐκολυμβῶν ἐν τῷ αἵματι. Εὐθὺς ὡς ἀπηλλάγη τοῦ φοβεροῦ κινδύνου, ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Βόμστωρφ ἦτο νὰ κυττάξῃ διὰ τὴν Καρμελίταν. Ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐζήτησεν αὐτήν. Τὸ κοράσιον ἴστατο εἰσὶ ἐκεῖ ἀκίνητον, τρέμον κατ' ὅλα τὰ μέλη· φυχρὸς θάνατος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της, ἥδη δὲ ἔπεσε λιποθύμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γυναικῶν, αἵτινες προσέδραμον πρὸς βοήθειάν της.

«Ἀ, ἡρώα μου, φίλε μου, ἀδελφέ μου!» — ἐφώναζεν ὁ Καίῳ μετὰ παραφορὰς, καὶ περιεπτόχθη τὸν Βόμστωρφ ἐνώπιον ὅλων τῶν παρόντων καὶ τὸν ἐτίεσεν ἐπανειλημμένως πρὸς τὸ στήθος του. Ἀλλ' ὁ Βόμστωρφ κατ' ἀρχὰς δὲν ἡδύνατο νὰ ἀποφῇ οὐδὲ λέξιν.

Τὰ γόνατά του ἐκάμπτοντο, τὸ στήθος του συγκοῦτο καὶ κατέπιπε πάλιν, καὶ ἐκ τοῦ ἡμικλειστοῦ στόματος ἐξήρχετο δυσχερῶς ἡ ἀναπνοή. Ἐπὶ τέλους ἀναρωθθεὶς βιαίως καὶ ἐπαναγαγὼν τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματός του, ἐγέλασε κατὰ τὸν συνήθη εἰρωνικὸν του τρόπον καὶ εἶπε:

«Ναί, ναί, ἐξάδελφε. Τὸ παληόσκυλο λίγο ἔλειψε νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου πολὺ ἐνωρίς. Ἀλλὰ τὸ κράσι ἦτο δυναμωτικὸ — καὶ κρίμα σὲ σκυλί. — sapristi! μ' ἔκαμε νὰ ἰδρωσῶ! —»

Οἱ ὑπῆρται ἐπλυναν τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ κύνος μὲ ὕδωρ, ὅπως τὸ καθαρῶσαι ἀπὸ τὸν δηλητηριώδη ἀφρὸν τῆς λύσης, εἴτα δὲ ἐθαψαν αὐτὸ εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος.

Ὅτε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, ἥτις λίαν τετραγμένη εἶχε προ-

βάλει εις τὴν ἔξωθεν τῆς ἐπαύλεως λιθίνην κλίμακα, ἤκουσε παρὰ τοῦ Καίῦ τὰ διατρέξαντα, ἔρριπεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Καρμελίταν καὶ εἶπεν: «Ἐλπίζω ὅτι δὲν δαράχει φόβος, Καίῦ! Θὰ φροντίσω ἀμέσως διὰ τὴν μικράν. Μὴ ἀνησυχῇς! —»

Ἐνδομύχως ὁμῶς ἐλυπεῖτο καὶ ἠγανάκτει διὰ τὴν καλὴν ἑκβασιν τοῦ φοβεροῦ συμβάντος. Ἡ τύχη δὲν ἠθέλησε λοιπόν, ν' ἀπολέσῃ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἡ θυγάτηρ τοῦ Καίῦ τὴν ζωὴν.

Ἡ τύχη ἐφύλαξε καὶ ἐκεῖνον καὶ τὸ τέκνον του.

Δυστυχῶς διὰ τὴν Καρμελίταν, ὁ Καίῦ ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸ συμβάν τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξιδιδόν τι εἰς Λονδίνον χάριν τῶν ἐμπορικῶν του ὑποθέσεων.

Μόλις ἤκουσε τοῦτο ἡ Καρμελίτα εὖρε πρόφασιν τινα ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα παρεκάλεσε τὴν Μερτσέδες νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ μείνῃ μαζὶ τῆς κατ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρὸς τῆς. Τὴν ἀκόλουθον δὲ ἡμέραν ἔσχε συνδιαλέξιν τινα μετὰ τοῦ Καίῦ, ἥτις ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς μεγάλην φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν.

Ἦτο ἡ ἀμέσως πρὸ τοῦ γεύματος ὥρα· ὁ Καίῦ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ του παρὰ τὸ γραφεῖον καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς πρὸ μικροῦ ἀφικομένας ἐπιστολάς, ὅτε αἶφνης ἀνεώχθη ἡ θύρα καὶ παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἡ Καρμελίτα.

Ἐφάρει νέον ἔνδυμα μὲ λευκὰ τρίχαπτα καὶ μεταξωτὸν ἑπενδύτην μὲ ζωηρὰ χρώματα, ὅστις ἀναλόγως πρὸς τὴν τωρινὴν ἡλικίαν τῆς καθικνεῖτο, κατὰ πρώτην ἤδη φοράν, μέχρι τῶν ἀστραγάλων τῆς οὐγῶς ὥστε ὁ Καίῦ κατὰ τὴν πρώτην σιγμὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς ἔλαβε ζένην τινα καὶ ἀσυνήθην ἐντόπωσιν.

Τώρα λοιπὸν ἡ Καρμελίτα δὲν ἦτο πλέον μικρὸν παιδίον, ἀλλ' ἴστατο ἐνώπιόν του ἱκανῶς ἠξυμένον κοράσιον. Κατὰ τοὺς τελευταίους ἔξ μηνῶν ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς ἐγένετο λανθάνουσα. Αἱ γραμμὶαι τοῦ σώματος αὐτῆς ἦσαν οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀβραὶ ἢ πρότερον, ἀλλ' ἦδη ἐφαίνοντο στρογγυλωτέραι, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐφ' οὗ πρότερον ἀπευτύπουντο ταχέως καὶ καταπρὶζοντο πάντα τὰ σφοδρὰ συναισθήματα τῆς χαρᾶς, τῆς εὐθυμίας, τῆς θλίψεως ἢ τῆς μελαγχολίας, εἶχεν ἤδη προσλάβῃ ἡρεμωτέραν καὶ θελκτικωτέραν ἑκφράσιν.

«Λοιπὸν, Καρμελίτα; τί εἶνε; τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς; Ἄ, καινοῦργιό φόρεμα! Τί ὥραια ποῦ ἔγινεες σήμερα!»

Ἡ Καρμελίτα παρετήρησε μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως τὴν ὥραιαν μορφήν τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ κατόπτρῳ καὶ ἐνευσε μετὰ πολλῆς σοβαρότητος. Τουτοτρόπως ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς ἀμφοτέρους τὰς ἐρωτήσεις συγχρόνως. Μετὰ τοῦτο δὲ ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ ἐπίεσε τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸν ὠμὸν του.

«Ἡδέλα — ἡδέλα —»

«Δέγε, παιδί μου, τί ἡδέες;»

«Θὰ ἀναχωρήσῃς; Καίῦ;» — πολὺ συχνὰ φνόμαζε τὸν πατέρα τῆς μὲ τὸ ὄνομά του, πρὸ πάντων δὲ ὅταν ἐβλεπεν αὐτὸν ἐυδιάθετον καὶ εἶχε νὰ τῷ ἀπευδύνην παράκλησιν τινα.

«Ναί, βέβαια — ξέρω τί θέλεις νὰ μοῦ πῇς. Σοῦ χρειάζονται λιανά;»

Ἡ Καρμελίτα ἔσειε τὴν κεφαλὴν. «Ὁχι, ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω δι' ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ Μερτσέδες μὲ προσεκάλεσε στὸ σπίτι τῆς, νὰ μείνω μίαν ἑβδομάδα — ὅσον καιρὸ θὰ λείψῃς ἐοῦ ἀπ' ἐδῶ. Μ' ἀφίνεις, πατέρα; —»

Ὁ Καίῦ ὤψατο τὰ βλέμματά του μετὰ τινὸς ἐκπλήξεως καὶ ἀπέσυρε πρὸς σιγμὴν τὸν βραχιονά του, δι' οὗ εἶχε περιβάλῃ τὸ σῶμα τῆς Καρμελίτας.

«Ὅσον καιρὸ θὰ λείψῃς ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ; καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; Δὲν ἐννοῶ. Ξέρει ἡ μητέρα σου ὅτι σὲ προσεκάλεσεν ἡ Μερτσέδες; τὴν παρεκάλεσες ἀκόμη;

«Ὁχι!» ἀπεκρίθη ἡ Καρμελίτα.

Ὁ Καίῦ ἀνέβαλεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν κυρίαν του ἐρώτησιν καὶ ἐξηκολούθησε:

«Τότε θὰ διακόψῃς λοιπὸν τὰ μαθήματά σου; αὐτὸ δὲν εἶνε καλόν. Καὶ πράγματι δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχῃ λόγος πρὸς τοῦτο.»

Ἡ Καρμελίτα ἔστρεψε τὰ βλέμματά τῆς μετὰ προφυλάξεως ὥς ἂν εἰ ὑπᾶπτευσεν μήπως οἱ λόγοι τῆς ἀκούσθωσιν ὑπὸ τινος ἀτακουστοῦντος παρὰ τῇ θύρᾳ, εἶτα δὲ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῷ ἐψιδύρισεν εἰς τὸ οὖς:

«Σὲ παρακαλῶ, ἀφῆσέ με νὰ μείνω μὲ τὴ Μερτσέδες. Ἐδῶ φοβοῦμαι.»

«Φο — βεῖ — σαι; ποῖον φοβεῖσαι;» εἶπεν ὁ Καίῦ ἐκπληκτος, καὶ προσεπάθησε νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν θυγατέρα του, ἀλλ'

αὐτὴ περιέσφιγγε μετὰ σφοδρότητος τὸν τράχηλόν του καὶ ἀποφεύγουσα τὸ βλέμμα του εἶπε:

«Μὴ το πῇς τῇς μητέρας, σὲ παρακαλῶ. Ἐπιοχθὲς — εἶναι τώρα λίγες ἡμέρες — μὲ ἔδειρε καὶ μὲ ἐτραβοῦσε ἀπὸ τὰ μαλλιά, ὥς ὅτου αἱ τρίχες ἔμειναν στὰ χέρια τῆς. Ἐνόμιζα ὅτι θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ ὑπερασπίστηκα. Ἀπὸ τότες ἔχω ἕνα φόβο, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ μὲνω μόνῃ μαζὶ τῆς, καὶ ἂν φύγῃς ἐσὺ τώρα — ἀγαπητέ μου πατέρα! Ἀφῆσέ με νὰ πάω στὴ Μερτσέδες, ἡ πάρεμ μαζὶ σου στὸ Λονδίνο.»

Ὁ Καίῦ ἐτρόμαξε τόσο πολύ, ὥστε ἔγινε κατάυχρος.

Αἱ σκέψεις ἐκινούνητο μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος ἐν τῷ ἔγκεφαλῳ του καὶ τοσοῦτον συνετάραξαν αὐτὸν αἱ ἀνακινήσεις αὐταὶ τῆς Καρμελίτας, ὥστε σχεδὸν ἀποτόμως ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπ' ἐαυτοῦ καὶ ἀνασκιρτήσας ἤρchiσε νὰ περιπατῇ μὲ μεγάλα βήματα ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἠγανάκτει διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον, κατ' ὃν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐτόλμησε πάλιν ἐκ νέου νὰ τιμωρήσῃ τὴν κόρην του, ἤρchiσε δὲ νὰ συμπερίζεται καὶ τοὺς φόβους τῆς Καρμελίτας. Ἐβρισκε φυσικώτατον τὸν πόδον τῆς, τοῦ νὰ μὲνῃ παρὰ τῇ Μερτσέδες, ἐν ὅσῳ αὐτὸς ἐμελλε νὰ εἶνε ἀπών. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ περισσότερας λεπτομερείας. Ἐσκέπτετο ὅτι εἶνε πιθανόν νὰ ἔπαισεν ἡ Καρμελίτα, καὶ τὸ πταίσμα αὐτῆς νὰ ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐξηγῇται δι' αὐτοῦ καὶ δικαιολογῇται κάπως ἡ συμπεριφορὰ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίᾳς, καίτοι μίᾳ τοιαύτῃ τιμωρίᾳ τῇ ἦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη ἐν οἰκίᾳ ποτε περιστάσει.

Ἡρώτησε λοιπὸν ὁ Καίῦ περὶ ὅλων τῶν λεπτομερειῶν, καὶ ἡ Καρμελίτα τῷ διηγήθη τὰ πάντα μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ παρασιωπήσῃ τὸ παραμικρόν. Ἀλλ' ὅτε ἐπέρανε τὴν διήγησιν τῆς, ἤρchiσε ἀμέσως νὰ φοβῇται καὶ νὰ μετανοῇ ὅτι ἀνέφερε πάντα ταῦτα εἰς τὸν Καίῦν.

Ἐρροβήθη ὅτι διὰ τῶν ἀνακινήσεων τῆς τούτων ἐμελλον νὰ δεινωθῶσιν ἐτι μᾶλλον τὰ πράγματα πρὸς ἰδίαν τῆς βλάβην.

«Μὴ κάμῃς καμμιὰ ὀμιλία μὲ τὴν μητέρα δι' ὅλα αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα, πατέρα. —» εἶπεν ἱκετευτικῶς. Εἶναι τώρα πολλὰς ἡμέρας ποῦ ἔγιναν αὐτὰ. Κανεῖς δὲν τὸ ξέρει. Μόνος ὁ Βόμσταρφ μὲ εἶδε ποῦ εἶχα δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ ἐρώτησε τί συνέβη, καὶ ἐγὼ δὲν τοῦ τὰ εἶπα ὅλα.»

«Καλὰ, παιδί μου, μὴ φοβῇσαι δι' αὐτὸ —» ἀπήντησεν ὁ Καίῦ «θὰ σκεφθῶ ἂν εἰμπορῶ νὰ ἐκτελέσω τὴν παράκλησίν σου. Ἀλλ' αἰκουσε, παιδί μου, αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ: ἡ μητέρα σου θέλει πάντοτε τὸ καλὸ σου, τὴν ὠφέλειά σου. Αὐτὸ μὴ τὸ λησμονῇς ποτέ. Καὶ ἂν δὲν μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν κατάλληλον τρόπον, — εἰς αὐτὸ πταίεις καὶ σὺ λιγάκι. Δὲν ἔπρεπε νὰ πιασθῇς στὰ χέρια μὲ τὸν ἀδελφόν σου. Εἰμποροῦσες νὰ εἰπῇς τὴν ἀταξία του εἰς τὴν Καρλότταν ἢ εἰς τὴν δασκάλα σου.»

«Καὶ αὐτὴ δὲν ἤξευρε τί νὰ τὸν κάμῃ, πατέρα,» εἶπεν ἡ Καρμελίτα μετὰ σπουδῆς διακόπουσα τὸν λόγον τοῦ πατρὸς τῆς. «Ἐφώνησε πρὶν τὸν ἐγγίξω, καὶ ἔλεγε ὅτι θὰ τὸ πῇ τῇς μητέρας.»

«Καλὰ — ἄς εἶνε! Ὅπως δὴποτε ὁμῶς ἔκαμες πολὺ ἀσχημα νὰ φερθῇς μὲ τόσο πείσμα πρὸς τὴν μητέρα σου; Πῶς εἰμποροῦσες ποτέ νὰ λησμονῇς τὸν σεβασμόν, τὸν ὅποιον ὀφείλεις νὰ ἔχῃς πάντοτε πρὸς τὴν μητέρα σου; Δὲς μου τὴν ὑπόσχεσιν, Καρμελίτα, ὅτι δὲν θὰ δώσῃς πλέον καμμιάν ἀφορμὴν εἰς τοιαυτὰ σκάνδαλα!»

Ταῦτα λέγων εἰλκυσεν αὐτὴν μετὰ τρυφερότητος πρὸς ἐαυτὸν καὶ περιέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς. Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τοῦ κορασίου οὐδεμίαν λέξιν ἐπρόφεραν.

«Λοιπὸν, Κάρμεν;»

«Ἀχ, σ' ἀγαπῶ, πατέρα μου, σ' ἀγαπῶ πολὺ!» εἶπεν ἡ Καρμελίτα καὶ ἀναπνέουσα κατεφίλησεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μετ' ὀρμῆς θερμότητος αἰσθημάτων.

Ὁ Καίῦ ἐσκέφθη ἂν πρέπει νὰ ἐπιμενῇ ἀπαιτῶν τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην παρὰ τῆς Καρμελίτας, ἀλλ' ἰδὼν τὴν σφοδρότητα τοῦ αἰσθημάτων αὐτῆς ἀπέστη. «Ὁ, τι ὠφελεῖ νὰ τῇ εἴπῃ, τὸ εἶπεν ἤδη, καὶ εἰλικρινῶς ἐξετάζων τὸ πρᾶγμα, ἐβλεπεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἐφέρετο ἄλλως, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς Καρμελίτας.

Ὅτῳ ἀπέπεμψεν αὐτὴν, ἐπαναλαβὴν ἐτι ἀπαξ τὰς νουθεσίας καὶ παραινέσεις του καὶ ὑποσχόμενος ὅτι θὰ συσχεφθῇ μετὰ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίᾳς περὶ τῆς παρακλήσεως αὐτῆς.

Ὅτε ἤκουσε παρὰ τοῦ Καίῦ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὅτι ἡ Μερτσέδες προσεκάλεσε τὴν Καρμελίταν, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν κρατήσῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Καίῦ, ὤψατο ἐκπληκτικὰ βλέμματα καὶ ἠρώτησε μὲ ἀπότομον ὄψος:

Πρός τί αὐταί αἱ ἐπισκέψεις; Καί αὐτό τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ εἶνε περιττόν διὰ τὴν Καρμελίταν, καὶ μόλις μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ δυσαρέσκειαν ἔδωκε τὴν συγκατέθεσίν μου, διότι γνωρίζω ὅτι τὴν ἀπασχολεῖ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ μαθήματά της. Ἡ δεσποινὴς παρεκάλεσεν ἐπανεπιλημμένως, νὰ μὴ δίδωμεν παρὰ πολλὰς ἐλευθέρως ὥρας εἰς τὴν Καρμελίταν. Καὶ ποῖος εἶνε ἐπὶ τέλους ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν προσκλήσεων; Μήπως ἡ Μερτσέδες ἔχει τόσον σπουδαῖα πράγματα ν' ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν Καρμελίταν καὶ ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας της; Ἡ μήπως καὶ αὕτη ἡ πρόσκλησις εἶνε μία ἀπὸ τὰς συνήθεις, αἰσθηματικὰς ἐκδόσεις της;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπεδείκνυσαν σαφῶς εἰς τὸν Καίῦν, ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ ὑπ᾿ ὀφθαλμοῦ ἦδη τὰ ἀληθῆ αἰτία καὶ τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς Καρμελίτας ἐκ τοῦ οἴκου. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐβλέπεν ὁ Καίῦ ὅτι ἡ μέχρι τοῦδε ἀπάθεια τῆς γυναικὸς τοῦ ἥτο μόνον ἐξωτερικὴ καὶ προσπεποιημένη· τὰρᾶ ἤκουε πάλιν τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ὕψος τῶν προτέρων ἐτῶν.

Ὁ Καίῦ δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν ἀμέσως, διότι αἰφνης ἀνελογισθὲν πάσας τὰς παλαιὰς ἐκεῖνας σκηνὰς καὶ τὰ λυπηρὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα. Ὁ νοῦς τοῦ ἐθελώθη καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ ἐστράφησαν αὐτὴν εἰς τὸ μέλλον μετὰ μερίμνης καὶ φόβου.

Ἄν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπαίτησίν του χάριν τῆς Καρμελίτας, τότε ἡ γυνὴ ἐξ ἁπλάντος θὰ ἐξεδικεῖτο βραδύτερον κατὰ τοῦ κορασίου καὶ οὕτω θὰ ἤρχισεν ἐκ νέου ἡ ἀρχαία διχόνοια· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐνέδιδεν ὁ Καίῦ εἰς τὰς ἄλλας ὁρδὰς ἀντιπαρηγήσεις τῆς γυναικὸς του, αὕτη οὐχ' ἦτον θὰ ἐμνησκάκει πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἥτις ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μητρὸς της συνελάμβανε μετὰ τῆς Μερτσέδες τοιαῦτα σχέδια.

Πόσον ἀφύσικος ἦτο τῷ ὄντι αὕτη ἡ κατάστασις, καὶ πόσον ἀποτρόπαιος ἦτον ὁ χαρακτήρ τῆς Κλεμεντίνης Ἰουλίας, ἀφοῦ παρῆεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς τοσούτης ἀφορμᾶς δυσπιστίας καὶ φόβου;

Ἐνῷ εἰσέτι διελέγοντο, ἐφῆρθη μία ἐπιστολὴ παρὰ τοῦ γέροντος κόμητος Σλείβεν, ἐν ἣ οὗτος μεταξὺ ἄλλων ἔγραφεν ὅτι ἡ Μερτσέδες εἶνε κληρονόμος καὶ ἡ κατάστασις αὐτῆς εἶνε δεινότερα ἢ πρότερόν ποτε.

«Βλέπετε λοιπόν» — εἶπεν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία, «ὅτι τὰρᾶ πλέον ἡ Καρμελίτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς Μερτσέδες, ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις.»

«Νομίζω, ἀκριβῶς τώρα —» ἀντιπαρηγήσεν ὁ Καίῦ, ἀναλαβὼν καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας, «ἡ Καρμελίτα πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θείαν της, διότι εἰμπορῇ νὰ τῇ εἶνε χρήσιμος· εἰμπορεῖ νὰ τὴν περιποιηθῇ, νὰ τὴν νοσηλεύῃ. Ἡ δὲ Μερτσέδες πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ θὰ μᾶς εἶνε πολὺ εὐγνώμων, ἂν τῇ στείλωμεν τὴν Καρμελίταν τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαπᾷ.»

Ἡ γυνὴ ἔδωκε τὰ χεῖλη καὶ προσέλαβεν ἀηδῆ ὄψιν. Ἀκριβῶς σήμερον ἐφαίνετο γηραιά καὶ δυσειδής. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπώλεσαν τὴν πρότεραν λεπτότητα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ψυχροὶ καὶ σκοτεινοί. Ὁ Καίῦ ἠδυνάσθη συναισθητὰ τι στενοχωρίας. Σχεδὸν ἐπεθύμει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιον τοῦ εἰς Λονδίνον ταξιδίου, καὶ ὅμως ἐπόθει συγχρόνως νὰ φύγῃ. Ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία τῷ ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ἀντιπαθητικῇ. —

Αἰφνης ἡ Καρμελίτα ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν της διὰ μέσου τῆς θύρας καὶ ἀπηύθυνε μίαν ἐρώτησιν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία ἀπεκρίθη ἀποτόμως καὶ ἐμπαθῶς. Ἐκ τούτου ὁ Καίῦ ἔτι μᾶλλον δυσαρεστηθεὶς ἔλαβε, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον του, ταχεῖαν καὶ στερεὰν ἀπόφασιν.

«Ἡ Καρμελίτα θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μερτσέδες καὶ θὰ μείνῃ μάζη της μίαν ἐβδομάδα. Καὶ μάλιστα, αὐριο πρωτὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ μάζη μου εἰς τὴν πόλιν, μετὰ τὴν ἡμέραν.» εἶπεν ἀποφασιστικῶς, καὶ ὑποκλινάς σχεδὸν ἀνεπαίσθητως τὴν κεφαλὴν ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν.

Ἀχαλίνωτον πάθος κατέλαβεν ἡδὴ μετὰ τὰς λέξεις ταύτας τὴν μοχθηρὰν ψυχὴν τῆς γυναικὸς. Ἡγωνίζετο πάσῃ δυνάμει, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κατακυριεύσῃ τὰ σφοδρὰ συναισθήματα ἅπερ κατέλαβον τὴν καρδίαν της. «ὦ! ἂν ἠφανίζετο ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μυστὸν αὐτὸ πλάσμα!» ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, «ἂν ἀπέθνησκεν ὅπως δῆποτε αὐτὸ τὸ κατηραμένον κοράσιον! πόσον ὠραία θὰ ἦτο!» Τοσοῦτο μῖσος ἔβρασκεν ἐν τῇ ψυχῇ της, ὥστε ἰσθάνετο τὸ αἷμα ἀνδρῶν εἰς τοὺς κροτάφους της, τὰς παλάμας αὐτῆς ὑγραίνονένας, τὸ στήθος αὐτῆς κυμαίνονμενον ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς καὶ ταχείας ἀναπνοῆς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης συνέλαβε τὴν ιδεάν νὰ σκεφθῇ μετὰ σπουδαιότητος, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπ' αὐτὴν παντὸς τοῦ κορασίου.

Καὶ τὴν σκέψιν ταύτην δὲν ἐγκατέλειπε πλέον. Ἐδίωκεν αὐτὴν ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἦναγκάζετο νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μὴ παρασύρῃ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ πάθους, ὥστε ν' ἀρπάσῃ τὴν Καρμελίταν καὶ νὰ τὴν στραγγαλίῃ· πᾶσα κίνησις, πᾶσα λέξις τοῦ κορασίου προεκάλει τὴν μομφήν, τὸν ψόγον, τὴν κατάκρισιν τῆς γυναικὸς· μάλιστα δὲ, ὅσα μᾶλλον ἐθαύμαζε κατὰ βάθος ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία τοὺς τρόπους καὶ τὰς πράξεις τοῦ κορασίου, τοσοῦτο σφοδρότερον ἠγείρετο τὸ μῖσος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς.

Πρὸς τοὺς ἄλλους ἔμαθεν, ὅτι ὁ Καίῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ταύτην ἡμέραν ἐπεσκέφθη τὸν Βόμστωρφ ἐν τῷ πύργῳ καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖπνον. Ἐξ ἁπλάντος ἔκαμε τοῦτο, διὰ νὰ στερήσῃ αὐτὴν πάσης εὐκαιρίας πρὸς συζήτησιν περὶ τοῦ πράγματος καὶ πρὸς συνεννόησιν. Καὶ βεβαίως ὁ Καίῦ θὰ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Βόμστωρφ περὶ παντός, ὅ τι συνέβαινε. Καὶ μήπως αὐτὸς ὁ Βόμστωρφ δὲν ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἐνδοσυωδεστάτων θαυμαστῶν τοῦ μυσαροῦ αὐτοῦ κορασίου; ὦ πόσον ἐμίσει αὐτόν;

Ἐν γένει δὲ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία ἐστρεψε τὸ μῖσος αὐτῆς πρὸς πάντας τοὺς ἀγαπώντας τὴν Καρμελίταν. Κατὰ δὲ τὰς μετ' ἄλλων συνδιαλέξεις αὐτῆς ἔτρεπεν ἡδὴ συχνότερον τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸ περὶ τοῦ κορασίου ζήτημα, προσεκάλει ἐπιτηδεύειν τὴν περὶ τούτου κρίσιν τοῦ προσώπου, μεθ' οὗ ἐκάστοτε διελέγετο, ἂν δὲ ἡ κρίσις αὕτη ἦτο κατὰ τῆς Καρμελίτας, ἐξηκολούθει μεθ' ὑποκριτικῆς θλίψεως νὰ ἐκδέτῃ διεξοδικῶς τὰ ἐλαττώματα τοῦ κορασίου, ζητοῦσα οὕτω νὰ δικαιολογῇ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἀποστροφὴν της καὶ νὰ τρέφῃ ἐτι μᾶλλον τὸ μῖσός της.

Ἡ Καρμελίτα ἦτο ὑπερχαρὴς καὶ εὐτυχής, ὅτε ἤκουσε παρὰ τοῦ Καίῦ ὅτι τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἔμελλε νὰ μεταβῇ μετ' αὐτοῦ δι' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν.

Μὴ λησμονήσῃς ὅμως, Καρμελίτα, νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν μητέρα σου διὰ τὴν ἀδειαν, ποῦ σοῦ ἔδωκε, καὶ νὰ τῆς ὑποσχεθῇς ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, θὰ εἶσαι περισσότερον πρόθυμη νὰ ἐκτελεῖς ὅλα σου τὰ καθήκοντα καὶ νὰ τὴν ὑπακούῃς. Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ εἰπῇς αὐρίον, ὅταν θὰ τὴν ἀποχαρτίσῃς, μετὰ καλὸν τρόπο. Ἀκούεις, Καρμελίτα;

Ἡ Καρμελίτα ἐπάλαψε πρὸς ἑαυτήν. Τί ἦτο ἀδύνατον, νὰ προσφέρῃ ποτὲ καλὸν λόγον πρὸς τὴν μητέρα της. Μία τοιαύτη ἀπαίτησις τοῦ Καίῦ τῇ ἐφαίνετο ἀφύσικος, καὶ σκληρὰ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γείνη: ἔπρεπε ἡ μικρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ, διότι ἄλλως ὁ Καίῦ ἐφοβεῖτο μήπως δεινωθῇ ἢ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ παλαιὰ διχόνοια.

Ἡ ἡμαξία μετὰ τὸν ἀνυπομῶνος κροτοῦντα τὸ ἔδαφος μελανότριχα ἵππον περιέμενεν ἐμπροσθεν τῆς θύρας. Τὰ κιβώτια ἦσαν τοποθετημένα ἐπὶ τῆς ἀμάξης, καὶ οἱ ὑπῆρται, περιμένοντες τὰς τελευταίας διαταγὰς, περιεστοιχίζον τὸν κύριον αὐτῶν, ὅστις μετὰ τῆς Καρμελίτας κατέβη ἡδὴ τὴν κλίμακα καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιβῇ τῆς ἀμάξης. Ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία, ἥτις ὥσάντως κατέβη καὶ τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας, ἔνευσεν ἡδὴ μετὰ τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαρτίσιν.

«Εὐχαρίστησες τὴν μητέρα, καθὼς σοῦ εἶπα;» ἠρώτησεν ὁ Καίῦ τὴν θυγατέρα του, μᾶλλον διατεθειμένος ἡδὴ πρὸς συνδιαλλαγὴν ἔνεκα τῆς σήμερον μαλακοτέρας συμπεριφορᾶς τῆς γυναικὸς του καὶ ἀναμνησθεὶς αἰφνης τῆς διαταγῆς ἣν εἶχε δώσει εἰς τὴν Καρμελίταν.

Ἡ Καρμελίτα ἐψιθύριεν ἐν πεισματῶδες «Ὁχι!» καὶ οὐδαμῶς ἐκινήθη ὅπως ἐπ' ἀνταπόδῳ τὴν ἀνυπόταξιν της.

«Μήπως λείπει τίποτε, Καίῦ;» ἠρώτησεν ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία μετὰ φιλόφρον ὕψος καὶ μαλακὴν φωνήν, καὶ καταβάσας τὰς πρὸ τῆς θύρας βαθμίδας ἐρριψεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀμάξῃ.

«Πήγαινε, σοῦ λέγω! Τὸ ἀπαιτῶ.» εἶπεν ὁ Καίῦ τραχέως πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἀφοῦ ἀπήντησεν ἀποφατικῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς συζύγου του. Καὶ τότε κατέβη τὸ κοράσιον καὶ προσελθὼν πρὸς τὴν μητέρα του, μετὰ συνεφιγμένους τοὺς ὀδόντας καὶ μετὰ κατάδηλον ἔκφρασιν τοῦ ἐξαναγκασμοῦ ὃν ὑφίστατο, ἀπήγγειλεν ὡς μάθημα τὰς λέξεις:

«Σὰς εὐχαριστῶ, μητέρα, διὰ τὴν ἀδειαν καὶ θὰ — —»

Ἀλλ' ἡ Κλεμεντίνη Ἰουλία διέκοψε τὴν θυγατέρα της διὰ ψυχροῦ βλέμματος καὶ διὰ τινος κινήσεως, ἥτις ἔλεγε: «Καλὰ, φθάνει: ἂς ἀφήσωμεν τὰς ὁμιλίας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ καρδία μᾶς δὲν αἰσθάνεται τίποτε.» Ὅτε ἔδωκε πλέον προσοχὴν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ στραφείσα πρὸς τὸν Καίῦ ἔτεινεν αὐτῷ ἀπαξ ἐτι τὴν χεῖρα. Εἶτα δὲ ἐξεκίνησεν ἡ ἡμαξία.

Ὁ Καῖϋ ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τοὺς συγγενεῖς του καὶ ἰδίᾳ τὴν Μερτσέδες. Ὁ γηραιὸς κόρη μὲ τὴν κλονουμένην κεφαλὴν, κρατῶν εἰς τὸ στόμα τὴν ἀπαραίτητον πίπαν, χωρὶς κραβᾶταν καὶ χωρὶς περιλαιμιον, φορῶν εὐρὺν τινα κοίτωνίτην, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐφαίνετο ἀκάλυπτος ὁ ἰσχνὸς καὶ μὲ λευκὰς τρίχας κεκαλυμμένος λαιμὸς του, ἴσταιτο ἤδη κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Καῖϋ παρὰ τῇ ἀνεωγμένῃ θύρᾳ ἐν τῷ διαδρόμῳ τῆς οἰκίας.

«Λοιπὸν, πῶς περνάει ἡ Μερτσέδες, ἀγαπητὲ πενδερὲ;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ ἀμέσως, μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας. «Εἶνε καλὴτέρα σήμερον;»

Ἡ ἀπόκρισις ἦτο, πρὸς-μεγάλῃ του χαρᾷ, καταφατική.

Ἦδη ἐνεφανίσθη καὶ ἡ γηραιὰ κόρη μὲ τὴν ἥρεμον καὶ γλυκεῖαν ἔκφρασιν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς, καὶ ὠδήγησε τὸν Καῖϋ καὶ τὴν Καρμελίταν εἰς τὰ δώματα τῆς Μερτσέδες. Ἐν βλέμματι εἰς τὰ δώματα ταῦτα ἤρκει ὅπως ἐμπνεύσῃ ἀμέσως τῷ εἰσερχομένῳ ζωνόροτον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἐνταῦθα κατοικοῦσης. Πανταχοῦ ἀνθη, κελαδοῦντα πτηνὰ, ἀντικείμενα τῆς τέχνης, βιβλία, εἰκόνες καὶ κομψὰ ἐργόχειρα! Ἐδῶ εἰς τὰ λαμπρὰ καὶ ἐπιμελῶς ἡδρεπισμένα ταῦτα δώματα, ἐν οἷς ἐπεκράτει ἀκρα εὐταξία καὶ ἀρμονία, ἐνεφύλευεν ἡ κόρη καὶ ἔζη βίον μεμονωμένον καὶ ἥρεμον. Τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς ἐπισκέψεις ἀπέφενγεν ἡ Μερτσέδες. Ἀνεγίνωσκεν, ἔγραφεν, ἰχνογράφει, ἐξωγράφει, ἡσχολεῖτο περὶ τὰ ἀνθη καὶ τὰ πτηνὰ τῆς, ἔπαιζε μουσικὴν, ἔκαμνε μόνῃ μικροὺς περιπάτους καὶ ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ χαροποιῇ διὰ μικρῶν δώρων, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἰδιῶν ἐργοχείρων, τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἠγάπα καὶ ἐξέτιμα.

Δύο ἢ τρία ἔτη νεανικῆς χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, μὲ μικρὰς καὶ ἀδύνας διασκεδάσεις, μὲ κρυφίους πόθους καὶ γλυκεῖας ἐλπίδας, ἐ- χάρισε καὶ εἰς αὐτὴν ἡ τύχη· ἀλλ' ἀφ' οὗτο ὁ Καῖϋ ἐγκατεστάθη ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ Δρόννιγχοφ, τὸ ἀμέριμον καὶ εὐδύμον κοράσιον ἐγένετο σοβαρὰ νεάνις, ἣτις οὐδὲ κἂν ἀπεπειράτο νὰ ποιοῖτο ἰδιαιτέρως διασκεδάσεις, οὐδὲ ἠθέλε νὰ γνωρισθῇ μετὰ ξένων ἀνδρῶν.

Πᾶσαι αὐτῆς αἱ σκέψεις ἐστρέφοντο περὶ τὸν Καῖϋ. Ἄν ἤξιοτο νὰ ζῇ καὶ αὐτὴ ἐν Δρόννιγχοφ, νὰ βλέπῃ αὐτὸν καθ' ἐκάστην, θὰ ἐξεπληροῦντο ὅλοι οἱ πόθοι τῆς καὶ θὰ ἐπραγματοῦντο πᾶσαι αὐτῆς αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες.

Νὰ ὑπανδρευθῇ ἐμπόδιζεν αὐτὴν ἡ στηθικὴ νόσος, ἐκ τῆς ὁποίας ἔπαυσε, καὶ ἣτις ἐφαίνετο μὲν κατ' ἀρχὰς ἱατρυνθεῖσα, πράγματι ὅμως οὐδαμῶς ἐβελτιώθη ἀλλὰ τοῦναντίον προσέλαβε σοβαρῶτερον χαρακτῆρα. Ἐν τοῦτοις ἡ Μερτσέδες ἦτο ἀπαθὴς, φιλόφρων καὶ εὐπροσήγορος ἐν τῇ μετ' ἄλλων κοινωνίᾳ, συχνάκις δὲ διέλαμπεν, ὡς πρότερον, ἡ φυσικὴ αὐτῆς εὐφυΐα διὰ προσφυσστάτων παρατηρήσεων.

Ὅλα τὰ δωμάτια ἦσαν εὐαρέστως θερμασμένα, ὁ ἥλιος εἰσ- ἤρχετο ἀπλῶς διὰ τῶν παραθύρων, ἐκ τῶν περὶξ ἀπῆστραπτον τὰ ἀρμονικῶς διατεταγμένα φραῖα ἀντικείμενα τῆς τέχνης, τὰ στίλβοντα ἐπιπλα, αἱ εἰκόνες, καὶ εὐωδίαζον τὰ ἀνθη. Καὶ ἐν τῷ μεσσίῳ δω-

ματίῳ, ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρου ἐστρωμένου μὲ λεπτῶς πεποικιλμένην ὀδόντην, ἔκειτο ἡ Μερτσέδες ὡς ἀγαλμα θνητοῦς θεᾶς.

Ἄμα ἰδοῦσα τὸν Καῖϋ εἰσερχόμενον συνεκινήθη ὑπὸ χαρᾶς, καὶ τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ ἐρυθρὸν τοῦ προσώπου τῆς διεδέχθη ἀβρὰ ψυχρότης, ἡ ψυχρότης τῆς ψυχικῆς ταραχῆς καὶ συγκινήσεως. Ὡς ὑπεράνθρωπὸν τι ὄν ἐφάνη ἡ Μερτσέδες τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Καῖϋ.

Κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, ἃς ἔμεινεν ὁ Καῖϋ μετὰ τῆς Μερτσέδες μόνος, διηγῆθη τὰ πάντα περὶ τῆς θέσεως τῶν πραγμάτων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, περὶ τῆς διχονοίας καὶ τῶν τεταμένων αὐτοῦ σχέσεων πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἐπέθηκεν ὡσαύτως τοὺς λόγους τοῦ ταξιδίου του.

«Λοιπὸν μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ ἐπιστρέψῃς ἐξ ἀπάντος;» ἠρώτησεν ἡ Μερτσέδες μὲ ἔκφρασιν τινὰ ἀνησυχίας ἐν τῷ βλέμματι, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο μήπως δὲν τὸν ἐπανίδῃ πλέον.

Ὁ Καῖϋ, ἐννοῶν κάλλιστα τὴν ἀφανὸν γλώσσαν τῆς νεάνιδος, παρηγόρησε καὶ ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν μετὰ λεπτοτάτης ἀβρότητας καὶ τρυφερότητος εἰς τὰς ἐκφράσεις του.

«Τί θέλεις νὰ σοὺ φέρω ἀπὸ τὸ Λονδίνον;» ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ ταῦτα.

«Ξεύρεις τί θέλω.»

«Ξεῦρω; Ὅχι —»

Τὴν καρδίαν σου, ἀμετάβλητον —»

«Τὴν ἔχεις εἰς τὴν διάθεσίν σου, πάντοτε τὴν ἰδίαν. Οὐδέποτε θὰ τὴν χάσῃς —»

«Ἀλήθεια; Καῖϋ; Εἶσαι ἀκόμη ὁ ἴδιος πρὸς ἐμέ;»

Χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἔκυψεν ὁ Καῖϋ καὶ ἠγγίσε μὲ τὰ χεῖλιν του τὸ μέτωπον τῆς κόρης. Καὶ ἔπειτα ἀκόμη μίαν φοράν. Καὶ ἐκείνη περιέβαλε τὴν κεφαλὴν του μὲ τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἐκράτει αὐτήν. Καὶ ἡ καρδία τῆς ψυχοῦτο ὑπὸ ἀφάτου ἡδονῆς, οὔτε ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ στιγμὴ τοῦ βίου τῆς εὐδαιμονεστέρας!

«Ἐχε γαῖα, ἀγαπητὴ μου Μερτσέδες!»

«Καῖϋ»

«Τσέδες»

Καὶ πάλιν ἔτεινε τὴν κατάλευκον χεῖρα ἡ ἀσθενὴς κόρη, καὶ ἐκείνος τὴν ἐκράτει ἐπὶ μακρόν, λησμονῶν τὴν ἀνησυχίαν τοῦ ταξιδίου.

«Στὸ καλὸ, Καῖϋ, καὶ μὴ μείνης περισσότερον ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρας.»

Θὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα, Μερτσέδες. Adieu —»

«Adieu —»

Ἦδη ἐκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν φιλοφρόνως καὶ ἠτένισε τὴν κόρην μὲ ἐν βλέμμα ἀπειροῦ ἀγάπης, ἐν ᾧ ἀπεκατοπτρίζετο ὅλη ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του, καὶ κατέλιπε ταχέως τὸ δωμάτιον.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, μετὰ βιογραφίας, (ἐν σελ. 321).

2. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ L. Winigerode (ἐν σελ. 325).

3. ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ E. Beendamt (ἐν σελ. 329).

4. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΠΠΙΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 332).

5. ΙΣΠΑΝΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Luis Ximenez (ἐν σελ. 337).

Τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Ἰσιδώρου εἶνε πρότυπον σχολῆς ἐν ὅλῃ τῇ Ἰσπανίᾳ. Οὐδεμίᾳ ἄλλῃ σχολῇ ἔχει τόσον λαμπρὰν ἐκκλησίαν, οὐδαμοῦ διδάσκειται καὶ ὁμιλεῖται τόσον καθαρά ἡ λατινικὴ γλῶσσα, καὶ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ σχολῇ οἱ διδάσκαλοι εἶναι τόσον αὐστηροὶ, τόσον σοφοὶ, τόσον ἐνάρετοι. Ἐπειδὴ οἱ διδάσκαλοι οὗτοι εἶναι πάντες μοναχοὶ, προσπαθοῦσι φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ ἐμπνεύσωσι καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς

τῶν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, οὕτως ὥστε ἐν οὐδεμίᾳ ἄλλῃ σχολῇ ὑπάρχει τόσον αὐστηρὰ ἐπι- βλεψὶς καὶ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῆς ἡθικότητος τῶν νέων, ὅσον ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ. Κατὰ πόσον οἱ νεανῖαι οὗτοι ἀκολουθοῦσιν ἐν τῇ πράξει τὰς ἡθικὰς θεωρίας τῶν μοναχῶν διδασκάλων τῶν, μαρτυρεῖ τρανῶτατα ἡ σκηνὴ ἡ παρισταμένη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι. Ἄμα ἰδόντες δια- βαίνοντας παρὰ τὴν κεκλεισμένην ἡδὴ σχολὴν τὰς δύο ἀβράς καὶ ὄντως μαγευτικὰς νεάνιδας, ἐλησμόνησαν ὅλας τὰς θεωρίας, καὶ οἱ μὲν στρωννύουσιν ἐπὶ τὸ ὑγρὸν ἐκ τῆς βροχῆς ἔδαφος τοὺς μανθῶας τῶν ὅπως δια- βῶσιν ἄβροχοι οἱ ἀβροφύεις πόδες τῶν νεανίδων, οἱ δὲ ἀποκαλύπτοντες τὴν κεφαλὴν ἢ πέμποντες φιλήματα ἐξ ἀποστάσεως ἐκδηλοῦσι τὸν αἰφνίδιον ἔρωτά των, ἐνῷ ἄλλος τις ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς ὁμάδος τῶν συμμα- θητῶν του, μὴ δυνήθεις νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸ ἀκαταγώνισ- τον θέλητρον ἑτέρας γυναικείας μορφῆς, περισφίγγει αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀποδέτει ἐπὶ τῶν χει- λέων τῆς φλογερᾶ, ἀνήκουστα, φιλήματα.